

иществото на осветлението които тукъ сж доведени до най-крайния си прѣдѣлъ. Вънъ отъ това, тукъ художникътъ е достигналъ максимумъ отъ изразителност и животъ. Какъ можщо сж сключени тукъ вѣждитѣ и съ каква страсть сж моделирани челото и главата, по сръбрънсто бѣлитѣ коси на която играятъ хиляди лъчи. Въ тази глава художника отбѣлѣзва доста голѣмъ напѣдтъкъ въ колорита, по-жизненъ изразителенъ и свѣжъ, макаръ още монотоненъ. Съсѣмъ почти безъ бои, по скоро като еднотонна скица, напомняща маниера на *Lenbach*, по този ескизенъ начинъ, по който е третирана, съ смѣлото елиминирање на натурата, отъ подробноститѣ, съ силната изразителност на напѣгнатия погледъ и нервно изпнатата мускулатура, както и съ фианата си и смѣла рисунка е „Портретъ на г-нъ Бръчковъ“. Формитѣ тукъ сж прѣдадени съ рѣдко съвършенство и художество, линията е цѣлъ зигзагъ отъ смѣли аксанти, изражението е смѣло овладано съ всичката негова нервна сила и напѣгнатостъ. Този портретъ, тѣй смѣло и характерно изписанъ, съединява въ себе си качества на френската живопись *Finesse* и изящна линия съ тѣзи на *Lenbach* — изразителност. За единъ младъ художникъ, при това български, това е много по-вече отъ обикновенъ успѣхъ. Въ „Голо тѣло“ рисунката силно е пострадала въ дѣсната ржка, но цѣлата работа се прави повече съ нѣжността и мекотата на моделировката на кадифявата пилтъ, както и като колоритна аранжировка. Единъ перлъ както чисто изкуство съ виртуозната си смѣла техника и богатъ и блѣскавъ колоритъ е „Сливъ“. У насъ тази работа нѣма да обърне внимание, защото въ нея не може да има литература, защото е само изкуство, само чиста пластинка.

Вѣренъ на натурата, страстно стремищъ се къмъ техническо съвършенство, изразителност и сила въ формитѣ и линията Б. Митовъ е за сега първиятъ нашъ реалистъ.

Владимиръ Димитровъ — Майстора носи заслужено това име, дадено му още отъ стученицитѣ му, но само съ

рисунката си по отношение на която той е дѣйствително единъ отъ първитѣ майстори у насъ. Вѣрно е, че колорита е най-субективното нѣщо въ изкуството и че техниката не е критерий за дарбата на единъ художникъ, а по-скоро за неговия трудъ и постоянство, но боитѣ на Майстора сж тѣй кални, неизразителни и нечисти, и техниката му достига до такава грубость, че не може да не бжде отбѣлѣзано това антихудожествено отношение къмъ натурата което дава школски видъ на работитѣ му. Художникътъ се бори за свой стилъ опростява фигурата на широки плоскости дръзко и смѣло открива, и вѣщо нахвърлени отъ него върху платното съ сигурни патна. Отъ неговитѣ работи по интересни сж „Дѣтски глави“ и „Етюди“ отлично рисувани глави, пълни съ изражения, но остри въ техника и кални въ бои. Пейзажитѣ му сж много слаби и маниерни работи.

Никола Кожухаровъ сѣкашъ не е доволенъ отъ природата. Намира я бѣдна и еднаква въ бои, скучна и еднообразна. Неговото романтическо въображение, истинска, съкровищница на хроматическо богатство търси нѣщо по-вече отъ обикновената натура, иска да създаде върху платното единъ потокъ отъ блѣскави колоритни вариации, отиващи въ своята дръзка смѣлостъ до границитѣ на декоративното. Никой не може да упрѣкне художника, че не се държи слѣпо за натурата. Мнозина първомайстори въ пейзажа не се водятъ робски отъ природата, отдалечаватъ се отъ нея по бои и създаватъ цѣли изкуствени колоритни построения. Но тѣ сж напълно искрени, тѣ тѣй я виждатъ. И тукъ вече може да се упрѣкне Кожухаровъ, защото менъ ми се струва, че той не е напълно откровенъ съ натурата, или по-право не иска да бжде искренъ съ нея. Иначе нѣмаше да има тѣзи условни бои, които сж дошли до най-голѣма сладкавостъ и сантименталностъ въ „Св. София“ най-несполучливата негова работа. Че той може да вижда добръ натурата доказватъ работи като „Клисурския манастиръ“ и други. Въ тѣхъ нѣма ни-